

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

november ■ 2017

zakaj pristopiti k zakramentu svete spovedi?

*R*azmislek o spovedi vključuje najprej prisotnost modernega relativizma, ko se zdi, da greh izginja iz razumevanja in besedišča. Da greha več ni. Za mnoga grešna dejanja zlahka najdemo ta ali oni izgovor in se pomirimo, da smo to ali ono morali storiti, ker je bilo tako prav. Pa je bilo res? Kaj bi na to rekla naša vest?

Zakrament svete spovedi nas spremlja vse od priprav na prejem prvega svetega obhajila in zdi se, da po prejemu zakramenta svete birme marsikdo opusti prakso spovedovanja. Poleg tega lahko ostane odnos do zakramenta svete spovedi na ravni otroškega dožemanja. Prehitro pristanemo na dožemanju, da je nepotrebno, da hodimo v spovednico pripovedovati stvari o sebi in svojih dejanjih, ko pa baje lahko to uredimo sami, na svoj način.

Površno razumevanje spovedi lahko daje človeku vtis, da je spoved poniževanje sebe. A če pomislimo, kaj sveta spoved predstavlja, bomo ugotovili, da je spoved ravno nekaj

nasprotnega. Pri spovedi dobimo povrnjeno nazaj svoje dostojanstvo, ki ga prejmemo od Boga. Sami smo s svojimi mislimi, odločitvami, dejanji prinesli v odnos z Njim greh in prav je, da sami storimo korak, da to odstranimo. Enako se nam dogaja v odnosih z bližnjimi, če jih užalimo, se jim zlažemo ... Takrat moramo priti nazaj do njih, se jim opravičiti. Le na tak način bomo z bližnjimi spet lahko vzpostavili odnos.

Hkrati je treba razumeti, da pri zakramentu svete spovedi ne prihajamo pred Boga, da bi "poglihal" stvari za nazaj, ampak je spoved bistveno bolj usmerjena v moj prihodnji odnos z Bogom. K spovedi prihajam zato, da mi Bog s svojim usmiljenim pogledom odstrani tujke, ki sem jih prinesel v odnos z Njim in so mi v tem odnosu v napoto. Ta korak, da prejmem novo priložnost, da sem deležen božjega usmiljenja, vključuje mojo aktivno odločitev, da to izpovem na glas pri zakramentu svete spovedi. Pomembno je ubesediti in reči: »OPROSTI! Grešil sem!«

In osvobajajoča je misel, da mi Bog ne bo pri spovedi grehe samo oprostil, ampak mi jih bo odpustil. Naš usmiljeni Oče ne hrani naše kartoteke in je ne dopolnjuje, ampak jo sprazni in nam pri vsaki spovedi odpusti stvari, ki nas bremenijo in težijo. Ima nas rad in hoče, da se vrnemo v ljubeč in zaupen odnos z Njim.

Ko se odpravimo iz spovednice, lahko spet zadihamo s polnimi pljuči, okrepljeni z Njegovo milostjo, kar nam daje moč, da se tudi mi povrnemo k temu, da de-

lamo vsem dobro ter da gledamo na svet z Njegovim, usmiljenim pogledom.

»Na usmiljenje pozabimo zaradi samoljubja. V svetu se to kaže v iskanju zgolj lastnih interesov, ugodij in časti, združenih v željo po kopičenju bogastva, v življenju kristjanov pa se kaže v hinavščini in posvetnosti. Dejanja samoljubja so tako številna, da jih pogosto niti ne prepoznamo več kot skrajnosti ali kot grehe. Zato je nujno priznati, da smo grešniki.« (papež Frančišek)

Matej Erjavec

pogovorna skupina za žalujoče

V začetku leta sem se kot prostovoljka priključila župnijski Kari-ritas in pogovorni skupini za žalujoče, ki se srečuje vsako drugo sredo v mesecu. K temu me je napeljala tako moja življenjska izkušnja, ko sem zaradi dolgoletne

bolezni pred šestimi leti izgubila očeta, kot tudi moj sedanji poklic psihoterapevtke, ki mi je proces žalovanja predstavil v novi luči.

Ob izgubi bližnjih, pa naj bo ta

izguba nenadna ali pričakovana, se vsak posameznik sreča z žalostjo in bolečino. Spoznanje, da v tem nismo sami, da je vse, kar čutimo in o čemer razmišljamo, del procesa žalovanja, da se podobno dogaja tudi drugim žalujočim in da zaradi tega nismo izključeni iz družbe, je lahko zelo osvobajajoče in nam poda roko v trenutkih, ko sami ne znamo ali ne zmoremo narediti koraka naprej. Žal mnogi ljudje žalujejo sami, ker jim je morda pretežko deliti zgodbo in občutke z drugimi ali pa ne želijo biti drugim v breme. Mnogi se zatečejo k branju knjig na temo žalovanja, nekateri k pretirani aktivnosti, da ne bi občutili vsega, kar se dogaja znotraj njih, nekateri se umaknejo iz družbe in se zavijejo v samoto. Vendar žalovanje ne izgine samo po sebi, žalovanje potrebuje svoj prostor in predvsem potrebuje svoj čas. Kako dolgo bo trajalo žalovanje, ne moremo predvideti, saj vsak od nas hodi po nekoliko drugačni življenjski poti. Vendar pa je za vse nas pomembno, da si na varen način dovolimo soočanje z vsemi čustvi, ki se porajajo v nas, z vsemi mislimi, ki preplavljajo našo zavest in z vsemi telesnimi občutki, ki jih zaznamo. In ravno pogovorne skupine za

žalujoče nam lahko nudijo varen prostor in dovolj časa, da v svojem tempu doživljamo in sprejemamo izgubo. Znotraj skupine je prostor, kjer je vsaka zgodba slišana in kjer so čustva in doživljanje vsakega izmed nas sprejeta brez obsojanja. S pogovorom ali pa samo s poslušanjem drugih spoznamo, da na tej poti nismo sami. V skupini stopimo v kontakt z ljudmi, ki se podobno kot mi srečujejo z občutki tesnobe, žalosti, jeze, strahu, osamljenosti, zapuščenosti, pa tudi olajšanja, ljubezni, zmedenosti, z različnimi mislimi, ki so enkrat negativne in strašljive, spet drugič pozitivne in vesele, z različnimi telesnimi odzivi vse od bolečine pa do raznih drugih zdravstvenih težav, ki se pojavijo ob žalovanju.

Pomembno je, da je naša bolečina človeško slišana in sprejeta, da ji damo čas in prostor, da se lahko izrazi. A enako pomembna in morda še bolj tolažeča je moč, ki nam jo daje Jezus. Ob smrti se res konča zemeljsko, fizično življenje nekoga, a s tem ne umre njegova duša. Vsak od nas je ustvarjen za večnost, za trajno bližino z Bogom. Ne zato, ker bi bili v svojem življenju brez napak, temveč zato ker nas medsebojna ljubezen, ki se jo

trudimo živeti že sedaj, vodi v navzočnost Boga.

Žalost zaradi ločitve oziroma izgube je naravna, a to ni brezup. Sredi nje so že sledi našega pričakovanja in hrepenenja, da bomo nekega dne ponovno skupaj zaživel v nebeški družini, ki je edino popolno obče-

stvo. Ko kristjani govorimo o nebesih, mislimo tudi na uresničitev tega hrepenenja. Zato sta ta dva praznika, 1. november – Vsi sveti in 2. november – Spomin vseh vernih rajnih v osnovi praznika, polna upanja, in upam si reči, veselja, da gremo naproti nečemu še lepšemu ...

Mateja Švetak

zvezde močnejše žarijo v temni noči

Luč Evrope

Življenje svetega Benedikta

*T*a mesec v skupini Knjiga in čaj beremo knjigo Flaminie Morandi *Luč Evrope: Življenje svetega Benedikta*.

Non nisi in obscura sidera nocte micant – čim temnejša je noč, tem močnejše žarijo zvezde se glasi napis na vhodnem portalu samostana v Subiacu. Benedikt je bil zvezda svojega mračnega časa (rojen okoli leta 480 po Kr.) Ni jokalo nad seboj in nad zgodovino niti se ni spuščal v kompromise z majhnimi in velikimi oblastniki, da bi si zagotovil zaščito in varnost. Škandalov v Cerkvi ni imel za izgovor,

da bi se od nje oddaljil, ni se mešal v teološke razprave svojega časa, ni se udeleževal cerkvenih zborov niti ni pisal javnim, političnim ali verskim osebnostim, ki bi jih sicer moral poznati, saj naj bi bil rojen v premožni družini. V roke je vzel to, kar je imel: samega sebe in svoje življenje. Na lastni koži je poskušal na vse mogoče načine v praksi uresničiti evangelij, ki ga je ljubil.

Napad na dvojčka v ZDA 11. septembra 2001 je postal ikona našega težavnega časa. Čas, v katerem je živel sveti Benedikt, je bil še mnogo težavnejši. To so bila pre-

lomna leta zgodovine, ko je stari rimski svet razpadal na koščke in se srednji vek še ni pričel. Sveti Benedikt je eden od zavetnikov Evrope. Bil je opat in velja za začetnika zahodnega menišтва. Evropa mu dolguje najlepši del svoje zgodovine. Sv. Benedikt in njegovi menihi so po evangelijskem navdihu vzgajali ljudi in narode za dela ljubezni do Boga in soljudi. Njegova zasluga je, da se je Kristusov nauk ukoreninil v Evropi. Danes se nahajamo v kritičnem času. Oddaljili smo se od Boga in vrednot. Sv. Benedikt je zvezda tudi za čas, v katerem živimo.

Zdenka Sušec

povabilo "okroglim" zakonskim jubilentom

V nedeljo, 19. novembra, se bomo pri 9. sv. maši spomnili letošnjih okroglih zakonskih jubilentov (5, 10, 15 let...). Ob koncu sv. maše

jih bomo blagoslovili ter se zatem poveselili ob skupnem agapeju. Prijave sporočite čim prej v župnijsko pisarno, osebno ali po telefonu.

pričakujemo ...

SREDA / 1. NOVEMBER

- slovesni praznik vseh svetih. Svete maše bodo vsako uro, od 7.00 do 18.00. Ob 19.00 bo molitev rožnega venca v stari cerkvi
- tradicionalni molitveni večer za mlade, ob 20.00 v cerkvi Vseh svetih

ČETRTEK / 2. NOVEMBER

spomin vseh vernih rajnih. Svete maše bodo ob 9.00 in 18.00, v Tomačevem ob 18.00

PETEK / 3. NOVEMBER

prvi petek, obhajanje bolnikov po domovih

SOBOTA / 4. NOVEMBER

prva sobota, ob 17.00 adoracija pred Naj-svetejšim in priložnost za spoved

PONEDELJEK / 6. NOVEMBER

- sveta maša za vse sodelavce Karitas v naši nadškofiji ob 18.00 v cerkvi Vseh svetih
- sestanek Župnijske karitas ob 18.45

TOREK / 7. NOVEMBER

sestane katehetov ob 19.00

SREDA / 8. NOVEMBER

skupina za žalujoče ob 18.45

TOREK / 14. NOVEMBER

srečanje Knjiga in čaj ob 18.45 v župnijski knjižnici

NEDELJA / 19. NOVEMBER

- blagoslov zakonskih jubilarov, ki obhajajo okrogle obletnice, pri sveti maši ob 9.00
- sestanek ŽPS ob 19.00

PET.-NED. / 24.-26. NOVEMBER

birmanske duhovne vaje na Bledu

NEDELJA / 26. NOVEMBER

praznik Kristusa Kralja

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN:

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

zupnija.lj-zale@rkc.si

ODGOVARJA: Alek Zwitter;

UREDNIŠTVO: Helena Reberc, Matej Erjavec

OBLIKOVANJE: Ana Movrin, Barbara Paternoster

LEKTORIRANJE: Alenka Brovč

FOTOGRAFIJA: Klemen Lajevec, splet

URNIK SVETIH MAŠ:

NEDELJA: 7.30, 9.00, 11.00

Tomačevo: 8.00

SOBOTE: 11.00 in 18.00

DELAVNIKI: 7.30 in 18.00

SPREJEM V ŽUPNIJSKI PISARNI:

ponedeljek, torek, četrtek in

petek od 8.30 do 9.30 in od

17.00 do 17.45

**Vse večerne
sv. maše
bodo od
premika ure
na zimski čas
(29. 10.) ob
18.00!!!**